

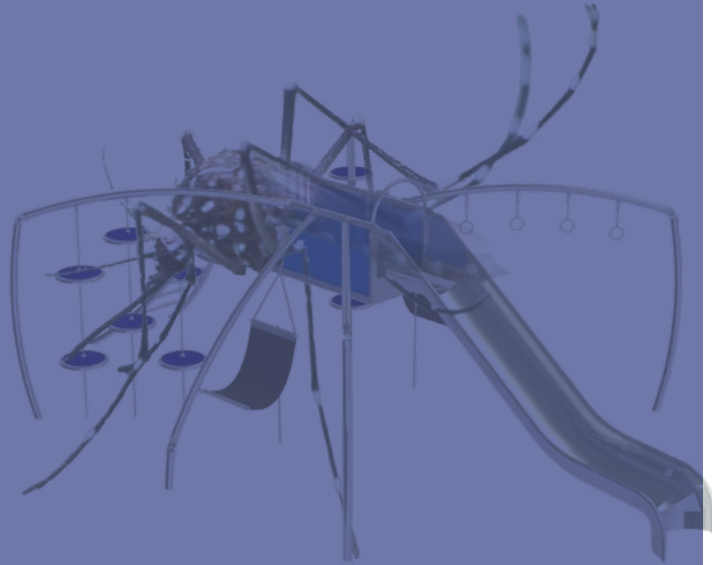

MUG

ZINE

#14

Na elf dagen in het donker, pijn in mijn kaken van alle groenvoer, rek ik me uit. Oorverdovend kraakt de cocon rondom en van onder piept licht door de kieren van mijn veilige schil, de heilige graal waarvan ik de buik vol heb. Het was geen pretje zeg ik je, om tot pulp te vergaan, maar zie: het kleine tere dier heeft vleugels.

Knotwilg

ik graaf me in met doorweekte voeten
in de groeven van mijn huid bewaar ik
de aanrakingen van kleinkinderen en grootouders

soms breek ik uit mezelf, stroomt mijn sap te snel
verzwijgen mijn holtes de vogels
die mij uitverkoren hebben

geknot toon ik schaamteloos mijn wonden,
wordt mijn loop vertraagd

ik moet weer ontkiemen
het licht vangen met mijn takken

mijn stem terugvinden als de wind me tegenspreekt

- STEVEN VAN DER HEYDEN

Narratief

Je moet een verhaal hebben of het maken. Ik vertel je dat ik een centaur redde. Nee, ik redde de centaur die later les gaf aan Achilles. Te weinig? Ik vertel je meer. Iemand maakte een portret dat leek. Preciezer: Jan Breughel heeft me talloze keren vastgelegd op doek. Je ziet het in toonzalen.

Liever vertel ik over mijn jeugd. Ik hield van verstoppertje spelen in het veld. Wie herkent je daar wanneer je slechts groen bent, ondergroei voor graan? Ineens staan mensen bij je stil en wijzen – God bewaar me heb ik leren bidden. Anders trok hun hand me in één beweging van mijn plaats.

Ik heb veel gereisd, naar plekken waar geen mens komt. Zweefvliegen tussen bijen en vlinders. Thuis ben ik bij een kleine kapel, de vrouwe en haar mantel. Mijn verhaal afmaken. Het zaad heb ik gedragen. Het maakt me tot velen. Winterhard verdragen van voor de voorouder tot na het nageslacht.

Te veel? Wanneer je het zelf niet doet, schrijft een ander het voor je op. Hoeveel, wanneer en waar. Dan staat op een zakje: korenbloemen, 10 gram, 3 m².

- MONICA BOSCHMAN

Sophie van der Waard

op zoek

we zouden het anders doen
maar na die zomer
wogen we woorden
in opkomende mist
bang
voor de kettingbotsing
kusten we met lucht ertussen
haptten omstebeurt
als vissen
de schemer strijkt
het land
de wind waait
om boom, beest, ding
jou en mij

nu, zegt men
is het beter te gaan liggen
beter niet te zoeken
dan niet te vinden
laten we fossiel spelen
met sedimenten toegedekt
laten we wachten

- HEIN VAN DER SCHOOT

Aan mensen zit een aflopende kant

Je lijkt weggelopen uit een ouderwetse plaat
in linoleum vloeren trek je een spoor
met onbetrouwbare voeten

als een verweesd roedeldier sluip je
rond randen van geur en geluid

Op zoek naar een woord, vind je een valkuil
rijd je je vast in cirkels
omkeren lijkt makkelijker dan doorgaan

Je wordt gewogen en te licht bevonden
herkauwt herinneringen en schiet tekort

Je krimpt tot niemand je nog herkent

- STEVEN VAN DER HEYDEN

In kort bestek

Vandaag kijkt hij me aan met jonge ogen
Het ruikt naar vader, geur die ik vaak meed
hij is vergeten hoe wij woorden wogen
en hoe een tuinstoel of zijn dochter heet.

Hij duwt het bord opzij, 'ik hoef niet meer'
en als hij met een zucht het glas omstoot
zegt hij 'ik wil niet dood' - daar gaan we weer -
melk dringt in resten van volkorenbrood.

Hij slaapt, is midden in een zin verdwenen
terwijl mijn hand weer nieuwe liefde kweekt
op zijn gekromde rug en spillebenen
de lippen van elkaar alsof hij spreekt.

Pas in dit hier en nu kom ik hem nader
want toen is weg en straks is een verrader.

- MONICA BOSCHMAN

oude man

het ruist borrelt kreunt in het gootsteenkastje er bungelt
een overschuifmof boven het instortmanchet er ligt
mycelium als een omgekeerde petticoat er gaat
meer neerwaarts dan opwaarts er zweeft
een vermoeden van smelten er hangt
geur van vergane glorie er zijn
te veel zere plekken om
vingers op te leggen

je weet je zit je ziet
oud klatergoud gaat te paard
de mannenmaskerade is afgelast
een serveerster lacht, doet haar plicht
je weet je zit je ziet de overzijde, je wacht

- HEIN VAN DER SCHOOT

Sophie van der Waard

Doodsvlinder

Ik zal nooit je schouderbladen schoon wrijven,
wervels tot een ruggengraat puzzelen of je stembanden lijmen.
Vanuit een precieze hoek heb ik je aders niet geopend,
geen kwaad bloed verspild.

De donkerste draad rond mijn gedachten spint
een cocon van spijt. Wij dragen nog steeds elkaars naam.
Dit is het seizoen waarin doden rijpen.

- STEVEN VAN DER HEYDEN

D-day

Doodsoorzaak nummer één bij engelen:
de val. Uitgeleden op de ladder.
Glad, uitgesleten, slecht onderhouden
helpt geen bout of vleugelmoer.

Ook nu hebben ze haast - sommigen springen.
Ze landen bij mensen en geven op maat.
Muziek, naar bomen kijken en hoger.
Praten, wijn. Engelen zijn net mensen

ze weten van terugkeer. De tijd
goed besteden, dan naar huis.
Een heraut spreekt van stilstaand
verkeer bij de eerste dwarsregel.

- MONICA BOSCHMAN

Vlieger

we hakkelen doorheen de korenschoven
we vieren het touw de vlieger wiegt
buigt voorover neigt ter kimme
wil zich te rusten leggen tot we plots
onverdroten met de kop in de wind
stormen
naar het einde van het stoppelveld
de touwenklos bovenhoofds geheven
als zegepraal

daar staat hij

we sturen, als juichkretten van jongensdromen
briefjes naar de zon in onbeholpen hanenpoten
als hiërogliefen die zullen uitgroeien tot
liefdesbrieven aan meisjesborsten
managementrapporten voor onze bazen
bedankbriefjes voor de kleinkinderen

- HEIN VAN DER SCHOOT

L'art n'est pas un objet,
Angebietet, vorsicht
Let it go, let it gooo...
mais une expérience
push the feeling on

 @Luule

Colofon

Bijdragen: Monica Boschman, Steven van der Heyden,
Hein van der Schoot en Sophie van der Waard.

MUGzine is een schrift vol poëtische vloggertjes. Voor mensen die wakker liggen van onzichtbare olifanten die door de kamer stampen. Voor wie poëzie wil horen in het zoemen van een mug. MUGzine verschijnt ook op www.mugzines.nl.

© MUGzine is een uitgave van Poetry Affairs en MUGbooks

Grafisch ontwerp: BRRT (bart@brrt.nl)

Coverbeeld: Aaron Burden, Unsplash

14 | 2022